

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/161/2021
Identifikačné číslo spisu: 5717210377
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5717210377.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ S. R., nar. XX.X.XXXX, 2/ S. R., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom Y. T. U. XXX, zastúpených advokátom: Mgr. Peter Baláž, so sídlom Volgogradská 19, Martin, proti žalovanej: Obec Košťany nad Turcom, so sídlom Košťany nad Turcom 64, IČO: 00 316 741, zastúpenej advokátkou: JUDr. Marína Gallová, so sídlom Jilemnického 30, Martin, o odstránenie stavby a zriadenie vecného bremena, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5 C 32/2017, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 13. januára 2021, sp. zn. 7 Co 137/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom zo 4. marca 2020, č. k. 5 C 32/2017-282 (v spojení s opravným uznesením z 13. októbra 2020, č. k. 5 C 32/2017-359), rozhodol tak, že žalobu žalobcov 1/ a 2/ o odstránenie stavby - sociálneho zariadenia v „Kole pod Lipami“ zriadenú na časti pozemku parc. č. C-KN 78/3, k. ú. Y. T. U., vo vlastníctve žalobcov zamietol (I. výrok); zriadil vecné bremeno v prospech vlastníka stavby „sociálnych zariadení“ a „kanalizačnej prípojky“ žalovanej, nachádzajúcej sa v k. ú. Y. T. U. postaveného na KN-C parc. č. 78/3, označeného v Geometrickom pláne č. 5 C 32/2017 znaleckého posudku č. 6/2019 z 23. augusta 2019, vyhotoveného znalcom V. I. G., zodpovedajúce právu vlastníka stavby užívať pozemok, nachádzajúci sa v k. ú. Y. T. U. označený ako KN-C parc. č. 78/5 o výmere 2 m² podľa Geometrického plánu č. 5 C 32/2017 a v Znaleckom posudku č. 6/2019 z 23. augusta 2019, vyhotoveného znalcom V. I. G. za účelom výkonu vlastníckeho práva k stavbe (II. výrok); vo zvyšnej časti súd žalobu žalovanej o zriadenie vecného bremena zamietol (III. výrok); žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ odplatu za zriadenie vecného bremena v sume 562,10 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (IV. výrok); žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (V. výrok). Súd prvej inštancie vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania nevyhovел žalobe žalobcov na odstránenie neoprávnenej stavby v zmysle § 135c ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Mal záujem

o spravodlivé vyriešenie vzťahov medzi stranami sporu, teda medzi vlastníkom pozemku a neoprávneným stavebníkom. Poukázal na podmienky, za akých bola stavba postavená, že žalovaná mala záujem riešiť aj ohlásenie stavby, ktoré však bolo nedostatočné, následne požiadala o stavebné povolenie, čím stavba nadobudla charakter neoprávnenej stavby. Na základe geometrického plánu č. 6/2019 zo dňa 23. augusta 2019, ktorý je súčasťou znaleckého posudku znalca V. I. G., žalobcovia sú obmedzení pri výkone vlastníckeho práva v rozsahu 2 m². Považoval za dôvodný návrh žalobcov na zriadenie vecného bremena v rozsahu stanoveného na základe geometrického plánu č. 6/2019 zo dňa 23. augusta 2019 za odplatu. Zo strany žalovanej bol predložený znalecký posudok V. U. Y., ktorým bola stanovená hodnota odplaty za zriadenie vecného bremena vo výmere 2 m² vo vzťahu k novovytvorenej KN-C parc. č. 78/5, k. ú. Y. T. U., v hodnote 56,21 eur. Vzhľadom na charakter odplaty za zriadenie vecného bremena, ktorá môže mať materiálnu, ale aj sankčnú povahu a ktorej zmyslom je kompenzácia ujmy vlastníka pozemku, nie však jeho obohatenie, dospel k záveru, že vzhľadom na konanie vlastníka neoprávnenej stavby v priebehu jej realizácie, je dôvodné stanoviť odplatu za zriadenie vecného bremena zvýšenú na desaťnásobok určenej odplaty znaleckým posudkom, t. j. na hodnotu 562,10 eur. V tejto časti vzájomnej žaloby žalovanej na zriadenie vecného bremena vyhovel. V ostatnej časti, pokiaľ žalovaná žiadala zriadiť vecné bremeno v prospech vlastníka stavby za účelom dostavby, úprav a údržby stavby v zmysle geometrického plánu V. D.M. I. 255/2019 z 25. októbra 2019 a geometrického plánu č. 275/19 V. N. W. z 10. novembra 2019, žalobu ako nedôvodnú zamietol, keďže nebola splnená podmienka zriadenia vecného bremena, a to aby vlastníka pozemku bol zaťažovaný v nevyhnutnej a minimálnej miere, čo v zmysle vzájomného návrhu žalovanej predstavovalo zriadenie vecného bremena o ďalšiu výmeru 12 m² v neprospech vlastníka pozemku. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a podľa pomeru úspechu strán v spore (keď žalobu žalobcov zamietol a vzájomnej žalobe žalovanej bolo v časti vyhovené), žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2.

2.1 Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 13. januára 2021, sp. zn. 7 Co 137/2020, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch I., II., IV., V.; a žalovanej priznal proti žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (IV. výrok).

2.2 Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne. Konštatoval, že konanie o vyporiadanie neoprávnenej stavby podľa § 135c OZ je konaním, v ktorom z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyporiadania vzťahov medzi účastníkmi a kde súd nie je viazaný návrhom účastníkov; pokiaľ súd dospeje k záveru, že žalobcom navrhované vyporiadanie nie je prijateľné, musí upraviť vzťah medzi účastníkmi iným spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 135c OZ. Nie je možné nariadiť odstránenie stavby tam, kde to nie je účelné. Judikatúra sa zaoberá i otázkou účelnosti odstránenia stavby. Pri rozhodovaní o odstránení neoprávnenej stavby súd prihliada najmä k povahe a rozsahu hospodárskej straty, ktorá by odstránením stavby vznikla, k tomu či vlastníka tejto stavby v stavbe býva alebo nie, aký je rozsah zastavaného pozemku, i k tomu či vlastníka stavby vedel, že stavia na cudzom pozemku. Súd musí porovnať hospodársku a inú stratu, ktorá by odstránením stavby vznikla so záujmom na ďalšie využitie stavby. Ak dospeje súd k záveru, že nie je na mieste odstránenie neoprávnenej stavby ani jej prikázanie vlastníkovi pozemku alebo výnimočne iné riešenie, musí v prospech stavby zriadiť vecné bremeno k zastavanému pozemku. Hodnotiac výsledky vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, odvolací súd sa stotožnil s vyslovenými závermi súdu prvej inštancie uvedenými v bode 17., že vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci, z dôvodu záujmu o spravodlivé riešenie vzťahov medzi stranami sporu, nebolo dôvodné žalobe žalobcov na odstránenie stavby v zmysle § 135c ods. 1 OZ vyhovieť. Odvolací súd preto v zhode so záverom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že v súlade so záujmom ďalšieho využitia stavby, že došlo k vybudovaniu nového sociálneho zariadenia s kanalizáciou na mieste pôvodného sociálneho zariadenia, s prihliadnutím na rozsah obmedzenia výkonu vlastníckeho práva vlastníka pozemku a vzhľadom aj k tomu, že stavebný úrad pri udeľovaní súhlasu k výstavbe nekonal v súlade so stavebným zákonom (zákon č. 50/1976 Zb.), nebolo dôvodné, aby žalobe na odstránenie stavby podľa § 135c ods. 1 OZ bolo vyhovené. Zároveň v konaní bolo preukázané, že žalobcovia ako vlastníci zastavaného pozemku nesúhlasili s tým (nežiadali o to), aby časť zastavaného pozemku v jeho vlastníctve bola prikázaná do ich vlastníctva. Keďže vyporiadanie neoprávnenej stavby je konanie, z ktorého právneho predpisu vyplýva určitý spôsob

vyporiadania vzťahov medzi stranami, správne súd prvej inštancie posudzoval možnosť zriadenia vecného bremena za náhradu, ktoré je nevyhnutné k výkonu vlastníckeho práva k stavbe v zmysle § 135c ods. 3 OZ. Pri stanovení náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 135c ods. 3 OZ je potrebné vychádzať zo skutočností, že vlastník bol obmedzený proti svojej vôli, prípadne bez svojho vedomia a bolo potrebné prihliadať k okolnostiam, za ktorých bola neoprávnená stavba zriadená. Cenový predpis je východiskom pre postup súdu, výška náhrady však musí vychádzať z okolností prejednávaneho sporu, za ktorých k neoprávnenej stavbe stavebníkom došlo. V priebehu konania pred súdom prvej inštancie žalovaná predložila znalecký posudok č. 64/2019 vypracovaný znalkyňou V. U. Y., ktorým za zriadenie vecného bremena v rozsahu 2 m² bola stanovená hodnota odplaty na 56,21 eur. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobcovia so zriadením vecného bremena za odplatu nesúhlasili, trvali na podanom návrhu na odstránenie stavby v zmysle podmienok uvedených v § 135c ods. 1 OZ a vo vzťahu k obsahu znaleckého posudku V. U. Y. ohľadom výšky odplaty za zriadenie vecného bremena, návrhy na vykonanie dokazovania nepodávali, keďže zriadenie vecného bremena ako spôsob usporiadania vzťahov medzi neoprávnenou stavbou a vlastníctvom pozemku, odmietali vo všeobecnosti. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie v bode 17. odôvodnenia rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie pri stanovení odplaty za zriadenie vecného bremena prihliadal tak na materiálnu povahu náhrady, ako aj na jeho sankčný charakter. V tomto smere správne prihliadal na okolnosti prejednávaneho sporu, keď žalobcovia ako vlastníci pozemku sa aktívne bránili proti nedôvodnému konaniu žalovanej pri výstavbe stavby sociálneho zariadenia, dôvodne poukazovali na nesprávne závery stavebného úradu, pričom aj napriek uvedenému sa im nepodarilo realizáciu stavby až do vybudovania v štádiu jeho zastrešenia zastaviť, správne súd prvej inštancie na základe úvahy zvýšil náhradu za zriadenie vecného bremena na základe znaleckého posudku, na desaťnásobok tohto ohodnotenia. Žalobcovia až v priebehu odvolacieho konania navrhovali, aby im súd (v prípade eventuality zamietnutia ich žaloby na odstránenie stavby) priznal odplatu za zriadenie vecného bremena vo výške 5.000 eur. Vo vzťahu k takémuto procesnému postupu odvolací súd vyvodil, že ak chceli byť žalobcovia v spore úspešní v tejto časti predmetu konania pri posudzovaní podmienok žaloby v zmysle § 135c ods. 3 OZ, tvrdenia a dôkazné prostriedky mali predkladať do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a IV. za vecne správne a aj v tejto časti rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalovanej priznal proti žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

3.

3.1 Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v celom rozsahu podali včas dovolanie žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“), prípustnosť ktorého vyvodzovali z § 420 písm. f/ CSP, keď namietali, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalovanej uloží povinnosť odstrániť stavbu; eventuálne, ak by odstránenie stavby nebolo možné, aby dovolací súd zriadil vecné bremeno tak, ako ho zriadil súd prvej inštancie vo výroku II. jeho rozsudku; a aby za zriadenie tohto vecného bremena uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ odplatu v sume 5.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Alternatívne, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.2 Dovolatelia v súvislosti s porušením práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ CSP) namietali nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočívajúci v nedostatočne odôvodnenom a nepreskúmateľnom rozsudku, keď sa odvolací súd nevysporiadal s odvolacími námietkami žalobcov, nepreveril správnosť postupu súdu prvej inštancie, jeho skutkových zistení a správnosť právneho posúdenia, najmä s ohľadom na skutočností, za ktorých bola stavba postavená, nedobromyseľnosť a nezákonný postup stavebníka. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie ani odôvodnenia odvolacieho súdu nie je zrejmé, na základe čoho dospeli k výške odplaty za zriadenie vecného bremena, čo spôsobuje, že jeho rozhodnutie je v tomto smere rovnako nepreskúmateľné. Podľa žalobcov suma za zriadenie vecného bremena nie je primeraná a nereflektuje finančné prostriedky, ktoré museli vynaložiť v súvislosti s bránením ich práva ani ich imateriálnu ujmu. Na podporu svojej argumentácie vo vzťahu k ochrane

vlastníckeho práva ako ústavnoprávnej hodnote poukázali na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 26. januára 2011, PL. ÚS 19/09, ako i na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 27. apríla 2020, sp. zn. 22 Cdo 2145/98, podľa ktorého pri stanovení náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 135c ods. 3. OZ nemožno vychádzať len z ceny, za ktorú by bolo možné dosiahnuť zmluvné zriadenie vecného bremena, ale je potrebné vychádzať z okolností, za ktorých bola neoprávnená stavba zriadená a k ujme postihujúcej vlastníka pozemku. Namietali tiež, že súd prvej inštancie opomenul vyjadriť svoje predbežné právne posúdenie, preto nemohli vedieť, akým smerom sa bude úvaha súdu uberať, súd napokon rozhodol o zriadení vecného bremena za odplatu. Žalobcovia sa o výške odplaty, 10- násobku hodnoty určenej znaleckým posudkom č. 64/2019 za zriadenie vecného bremena v rozsahu 2 m² vo výške 56,21 eur (t. j. 562,11 eur) dozvedeli až z rozhodnutia prvostupňového súdu. V ďalšej časti dovolania rekapitulovali skutkové okolnosti prípadu, ktoré považovali za dôležité. V dovolaní bolo zahrnuté aj výslovné stanovisko žalobcu 1/ k postupu starostu obce v spore.

4. Žalovaná považuje dovolanie žalobcov za nedôvodné. Dovolaciemu súdu ho navrhla zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti určitému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní (§ 440 CSP).

8. Žalobcovia vyvodzujú prípustnosť svojho dovolania konkrétne z ustanovení § 420 písm. f/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobcovia konkrétne namietajú, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a súčasne sa nevyšporiadal s odvolacími námietkami žalobcov, čím založil nepreskúmateľnosť svojho rozhodnutia.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa stranám znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4 Cdo 140/2019 alebo sp. zn. 4 Cdo 120/2019).

10. Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky

rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

11. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach práve pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúry ústavného súdu zaujal stanovisko, že medzi práva civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba preto považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé (sp. zn. 6 Cdo 98/2017).

12. Dovolací súd konštatuje, že napadnuté potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí. Rozhodnutie obsahuje zdôvodnenie všetkých pre spor podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalobcov. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav vychádzajúci z rozhodnutia súdu prvej inštancie, opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania, citoval zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoj právny záver. Vysvetlil, prečo nebolo možné vyhovieť žalobe žalobcov o odstránenie stavby, nakoľko odstránenie neoprávnenej stavby nepovažoval za účelné, uviedol tiež i dôvody prečo považuje za správne rozhodnutie usporiadať pomery medzi stranami iným zákonom predpokladaným spôsobom, a to zriadením vecného bremena k pozemku za náhradu (bod 14.). Odvolací súd zároveň dostatočne zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom uviedol, akým spôsobom došiel k výške náhrady za zriadenie vecného bremena, pričom uviedol okolnosti, ktoré zobral pri jeho výpočte do úvahy (body 15.-16.). Stranám tak nebolo upreté právo dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom. Treba pritom mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu (5 Cdo 406/2014). Tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je prvým rozhodnutím v spore, nie je možné ho vnímať izolovane, ale v nadväznosti na rozhodnutie súdu prvej inštancie (predovšetkým s ohľadom na skutkové zistenia, na ktoré odvolací súd nadväzuje, resp. ich berie za svoje) a v súvislosti s ním.

13. Dovolací súd pripomína, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Toto právo neznamená ani to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a slobôd nepatrí ani právo strany konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo riadili sa výkladom všeobecných záväzných predpisov, ktoré predkladá účastník konania. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre spor podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (III. ÚS 209/04).

14. Dovolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ žalobcovia namietajú, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia aj správnosť právnych záverov, ku ktorým súd dospel táto nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá.

15. Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že v podmienkach daného sporu nedošlo k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolanie žalobcov preto odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

16. V uznesení, ktorým bolo dovolanie odmietnuté nemusí dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania odôvodňovať (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.